

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד קרן בן-גל, תביעות ש"י

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד צחי לסרי

הנאשם

הכרעת דין

גרסה מותרת בפרסום ללא פרטים מזהים

עניינו של תיק זה בטרור. לא טרור מדיני, לא טרור פוליטי, לא טרור ביטחוני, אלא טרור אישי ומשפחתי. הגדרת המונח "טרור" במילון אבן-שושן היא: "אימתנות, בריונות, הטלת אימה על-ידי מעשי אלימות". הגדרת המונח "טרוריסט" היא: "אימתן, בריון, אדם החותר להגשמת מטרותיו על-ידי הטלת אימה...". הנאשם מואשם, אפוא, בעבירות של הפעלת טרור נגד אשתו (המתלוננת) וילדו הרך בן ה-5 שנים (הקטין).

אפרט להלן את כתב האישום המיוחס לנאשם.

כתב האישום המתוקן מיום 18.10.2020

כתב האישום המתוקן מחזיק 15 אישומים המייחסים לנאשם את העבירות הבאות:
11 עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (חוק העונשין);
4 עבירות תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין;
8 עבירות תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי, לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין;
עבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

מהחלק הכללי עולה, כי הנאשם היה נשוי למתלוננת ולהם שני ילדים קטינים – ע"ס כבן 5 (הקטין), ול"ס כבת 7 חודשים (הפעוטה). במועדים הרלבנטיים התגוררו בני הזוג באזור ירושלים רבתי.

מהאישום הראשון עולה, כי ביום 27.9.2020 אחרי הצהריים בביתם, התגלע ויכוח בין בני הזוג בנושא הילדים. עקב הוויכוח הרימה המתלוננת את הפעוטה והחזיקה אותה בידיה. באותן נסיבות הרים הנאשם את קולו על המתלוננת ואמר לה שיחנוק אותה. אז תפס אותה בצווארה ואמר לה שישבור לה את הראש וירצח אותה. כשעזב הנאשם את צווארה של המתלוננת, חיפשה את המכשיר הנייד על-מנת להתקשר לעזרה, וכשמצאה אותו, לקח הנאשם את הטלפון מידה. אז הלכה המתלוננת כשהפעוטה בידיה לעבר חדר השינה בבית, על מנת לקחת את הטלפון הנייד של הנאשם. בעודה הולכת לחדר השינה, תפס הנאשם את המתלוננת בחולצתה, עד שנשמעו קולות קריעה של ה בד. אז שחרר הנאשם את המתלוננת מאחיזתו. כשהתקרבה המתלוננת לארון בחדר השינה בו היה מונח הטלפון הנייד, משך הנאשם את המתלוננת בעודה מנסה לאחוז בידי הארון שבחדר. בהמשך לכך, ניסתה המתלוננת להוציא את הטלפון הנייד מידי של הנאשם ללא הצלחה, ומשלא הצליחה, רצה המתלוננת כשהפעוטה בידיה לחדר של הקטין וסגרה את הדלת כשהיא, הפעוטה והקטין בתוך החדר. בנסיבות אלו צרח הנאשם על המתלוננת ופתח את דלת החדר בחוזקה. בגין אישום זה הואשם הנאשם באיומים ותקיפה סתם של בת זוגו.

מהאישום השני עולה, כי ביום 15.9.2020 בשעה לא ידועה בביתם, צרח הנאשם על המתלוננת עקב כך שהשאירה כלים בכיור, ואמר לה שיזרוק לה אבן על הראש "יא בת שרמוטה". בכך הואשם באיומים כלפיה.

באישום השלישי מתואר, כי ביום 5.9.2020 בשעה לא ידועה, כשהיו בביתם, עלה הקטין על מיטת הוריו. בתגובה, צרח עליו הנאשם, צבט אותו בחוזקה באופן שגרם לקטין לבכות. אז קם הנאשם מהמיטה ואמר לקטין: "בן זונה, אני אראה לך מה זה", והחל לרוץ אחרי הקטין בבית, עד שהקטין נכנס לחדר. בנסיבות אלה, ניסתה המתלוננת להגן על הקטין והסתירה אותו מאחורי גבה. בתגובה הכה הנאשם את המתלוננת בכתפה, צרח עליה והכה אותה בשנית בחוזקה באגרוף בכתפה. בעודם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בחדר, סגר הנאשם את הדלת ודחף את המתלוננת כשהפעוטה בידיה, ולא אפשר למתלוננת לצאת מן החדר. באישום זה יוחסו לנאשם עבירות תקיפת סתם של בת זוגו ושל הקטין.

באישום הרביעי מתואר, כי ביום 4.9.2020 בשעה לא ידועה בביתם, אמר הנאשם למתלוננת, כי יחנוק את הקטין מאחר שלא נכנס לחדרו, ולא רצה ללכת לישון. בנוסף, דחף הנאשם את המתלוננת, כשהפעוטה בידיה, ואמר לה כי יערוף לה את הראש אם תתערב בהשכבתו של הקטין במיטה. בהמשך לכך, תפס הנאשם את הקטין בחולצתו והרים אותו מהחולצה עד לחדרו, והקטין בתגובה החל לבכות. גם באישום זה, יוחסו לנאשם עבירות של איומים, תקיפה סתם של בת זוגו ושל הקטין.

על-פי האישום החמישי, ביום 25.7.2020, עת נפל לקטין כדור משקולת השייך לנאשם, צרח הנאשם על הקטין, בעט בו באמצעות רגלו, ואמר לו: "בן זונה, לא רוצה את הילד הזה יותר, למה הבאתי אותו לעולם". באותו יום, עת ישב הקטין על הרצפה, רצה הנאשם לעבור ואמר לקטין "תעוף מכאן". הקטין לא הספיק לזוז, והנאשם הדף אותו בחוזקה באמצעות רגלו עד שהקטין נפל. בגין כך הואשם הנאשם בתקיפת קטין ע"י אחראי.

מהאישום השישי עולה, כי ביום 25.7.2020 בזמן לא ידוע, עקב ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת בביתם על רקע העברת תמונות באמצעות הטלפון הנייד של המתלוננת, ביקשה המתלוננת מהנאשם את הטלפון הנייד שלה. בתגובה, צרח הנאשם על המתלוננת וקילל אותה באומרו: "בת זונה, בת שרמוטה". בהמשך, נטל הנאשם את מחשב המתלוננת ואיים עליה באומרו כי ידקור אותה ויגמור לה את החיים. בגין כך הואשם הנאשם בעבירת איומים.

באישום השביעי מתואר, כי ביום 15.7.2020 בביתם, אמר הנאשם למתלוננת עקב ויכוח ביניהם כך: "הבנת אותי? אם את עוד פעם עושה משהו אני שובר לך את הראש עם מקל, הבנת? אני ארצח אותך, אני אומר לך. אם את מערבת אותם אני נשבע לך אני אומר לך, אני מפוצץ אותך, הבנת? את מתה, אני אומר לך. את תערכי אותם. תעשי את זה אני ייכנס כל החיים ואני אהרוג אותך. תזהרי ממני. פעם אחרונה שאת שולחת הודעה. אם את שולחת הודעה כזו או אחרת לאבא או אמא אני אומר לך אני גומר אותך, אני רציני, אני מוכן למות על זה אפילו. תבטיחי לי עכשיו. תשבעי פה, או שאני רוצח אותך עכשיו". בגין כך הואשם הנאשם באיומים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

מהאישום השמיני עולה, כי ביום 14.7.2020, עת שיחק הקטין בבית עם משחק וסובב אותו, אמר הנאשם לקטין שהוא דפוק ומטומטם, תפס אותו בחולצתו והרימו באוויר. בתגובה החל הקטין לבכות. בגין כך הואשם הנאשם בתקיפת סתם של קטין בידי אחראי.

מהאישום התשיעי עולה, כי ביום 13.7.2020 בשעה לא ידועה, הניח הקטין עטיפה של עוגיה על סל הכביסה בבית. בתגובה, בעט הנאשם ברגלו של הקטין. בגין כך הואשם הנאשם בתקיפת סתם של קטין בידי אחראי.

מהאישום העשירי עולה, כי במהלך השנה שקדמה לאישום הראשון, במועדים לא ידועים, היה הנאשם תוקף את המתלוננת בדרכים שונות: במועד לא ידוע, זרק הנאשם בחוזקה על המתלוננת כדור השייך לקטין ופגע בה; במועד לא ידוע הרים הנאשם משקולת שהייתה בבית והחזיקה כפטיש, ואמר למתלוננת כי ירצח אותה; במועד לא ידוע, בעט הנאשם בדלת השירותים בבית ושבר אותה. לפיכך הואשם הנאשם באיומים, בתקיפת סתם של בת זוג ובהיזק לרכוש במזיד.

מהאישום האחד-עשר עולה, כי כחודשיים לפני האישום הראשון, שיחק הקטין בבית במברג אותו נתן לו הנאשם. הנאשם צעק על הקטין שיחזיר לו את המברג. בנסיבות אלו אמרה המתלוננת לנאשם, כי היא תיקח את המברג מהקטין ותחזיר אותו לנאשם. בתגובה, לקח הנאשם את המברג מהקטין, ואמר למתלוננת: "בואי אני אדקור אותך, תראי את מתה, בת זונה, בת שרמוטה, אני אמצך לך את הראש". בגין כך הואשם הנאשם בעבירת איומים.

מהאישום השנים-עשר עולה, כי במהלך השנה טרם האישום הראשון, נהג הנאשם לתקוף את הקטין בדרכים שונות. בין היתר, תפס את הקטין בגרונו והצמידו לקיר, דחף אותו עד שנפל ובעט בו. כמו כן, היה צועק על הקטין, מקלל אותו ואומר: "בן זונה, בן שרמוטה, אני אחנוק אותך, אני שונא אותך, אני אתן לך מכות, למה הבאנו אותך לעולם, למה אלוהים שלח לנו אותך". כחודשיים לפני האישום הראשון, במועד לא ידוע, עת אמור היה הקטין לפגוש בסבתו, ביקש הקטין לקחת עמו משחק. אז צעק עליו הנאשם, לקח אותו בחוזקה ומשך אותו. המתלוננת ניסתה להתערב, והנאשם אמר לקטין, כי הוא שונא אותו וכי הוא לא הולך לשום מקום, ותפס אותו בחולצתו בחוזקה. הקטין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בכה בתגובה, והנאשם לקח את הקטין מחולצתו לחדרו כשהוא בוכה. בגין כך הואשם הנאשם באיומים ובתקיפה סתם של קטין בידי אחראי.

מהאישום השלושה-עשר עולה, כי במספר מועדים, כשנה לפני האישום הראשון, התגלעו ויכוחים בין הנאשם למתלוננת על רצונה של המתלוננת שתף את אמו של הנאשם במעשיו. אז אמר הנאשם למתלוננת את הדברים הבאים: "תגידי אם יש לך אומץ, תעשי, תראי מה אני אעשה לך, אני גומר אותך עכשיו, הורג אותך עכשיו"; "אם תעשי את זה אני שובר לך את הפנים, אני הורג אותך, אני הורג אותך במקום, מרים פטיש נותן לך בראש. הבנת? תיזהרי לעשות את זה". במועד אחר אמר הנאשם למתלוננת: "אם צילמת את זה אני אזיין אותך עכשיו, פותח לך את הראש יא בת אלף. אני אתן לה מכות תיזהרי. בת זונה, אם הוא לא הולך לישון עוד דקה, אני גומר אותו". בגין כך הואשם הנאשם בעבירות איומים.

מהאישום הארבעה-עשר עולה, כי כשנה לפני האישום הראשון, הכה הנאשם את הקטין בראשו לאחר שהקטין לא עשה את מה שהנאשם ביקש ממנו. בנסיבות אלה אמר הנאשם למתלוננת: "אתן לו איזה סטירה, אשבור לו את הראש עכשיו". ובהמשך לכך אמר למתלוננת: "אתן לך סטירה עכשיו, אפוצץ לך את הראש אם תעצבני אותי". ולקטין אמר: "אם אתה עוד הפעם תעשה משהו שאני אומר לך לא לעשות, אני גומר אותך, הבנת?". בגין כך הואשם הנאשם באיומים ובתקיפת סתם של קטין בידי אחראי.

מהאישום החמישה-עשר עולה, כי במהלך השנה טרם האישום הראשון, במועד לא ידוע, הכה הנאשם את הקטין לאחר שזה לא עשה את שנתבקש ממנו. בנסיבות אלה אמרה המתלוננת לנאשם, כי אינו יכול להכות את הקטין, והנאשם ענה בתגובה, כי אם הוא אומר לקטין לעשות משהו והמתלוננת אומרת לו הפוך, היא תקבל מכות והוא יקבל מכות – שניהם יקבלו מכות. בהמשך לכך אמר הנאשם למתלוננת: "אם תגידי הפוך ממה שאני אומר, אתן לך סטירה". באותן נסיבות, כאשר רצתה המתלוננת להתקשר לאמו של הנאשם, אמר הנאשם למתלוננת: "תשימי, תתקשרי, תתקשרי, תהרסי לה את החיים ואני גומר לך על החיים בעצמי. אני אומר לך, אם תכתבי משהו... אני אומר לך, אני גומר אותך". בגין אלה הואשם הנאשם באיומים ובתקיפה סתם של קטין בידי אחראי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

תשובת הנאשם לאישום וטענותיו העיקריות

בדיון שהתקיים לפניי ביום 5.1.2021 כפר הנאשם במיוחס לו "כפירה כללית". בנוסף, העלה הסניגור טענות בדבר אי-שמירה על כלל הראיה הטובה, בכל הנוגע להקלטות שביצעה המתלוננת, ושעליהן מתבססים חלק מן האישומים. בהמשך, טען הסניגור לניהול חקירה חד-צדדית שמטרתה לא הייתה ירידה לחקר האמת, כי אם אישוש גרסת המתלוננת, מבלי שנבדקה גרסתו של הנאשם, תוך קיומם של מחדלי חקירה שנבעו מגישה זו של היחידה החוקרת. כך למשל, לא נחקרו עדים פוטנציאליים שיכלו לשפוך אור נוסף על הטענות שנחקרו. בהמשך טען הסניגור, ולמעשה טען זאת לכל אורך הדרך, כי המתלוננת אינה עדה מהימנה, גרסתה מגמתית ושקרית ונועדה להלבין את פני הנאשם, תוך שהמעסיקה מחלקה בהסלמת חלק מהאירועים, המעיטה מתיאור חלקו של הנאשם כהורה פעיל ואוהב, וכן הסתירה את מניעיה לתעד (באופן שקרי, כנטען) את הנאשם, על רקע החלטתה להתגרש ממנו. בהקשר זה היפנה הסניגור, בין היתר, לפעולותיה של המתלוננת בנטילת רכוש משותף שלא כדין (כנטען), אגב עזיבתה את ביתם המשותף.

כמו-כן, הגיש הסניגור בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק וטענה של אכיפה ברונית או אכיפה מפלה, וזאת בנוגע להחלטת המשטרה ויחידת התביעות שלא לחקור את תלונתו של הנאשם כלפי המתלוננת. בהחלטתי מיום 7.1.2021 קבעתי, כי דין ההחלטה להתברר במהלך שמיעת הראיות, לרבות הכרעה בשאלת זימונם של עדים, כפי שעלה מבקשת הסניגור. בהמשך, ביום 14.1.2021, דחיתי את בקשת הנאשם לזמן לעדות את ראש יחידת התביעות אגב הבקשה להגנה מן הצדק, וקבעתי כי במהלך שמיעת ההוכחות, אבחן את הבקשה לזמן את קצין החקירות של משטרת מעלה אדומים. בסופו של דבר קצין זה לא זומן עקב הערותיי במהלך הדיון.

שמיעת הראיות

בתיק זה התקיימו שני ימי הוכחות מלאים, במסגרתם נשמעה המתלוננת במשך שעות ארוכות במהלך הישיבה הראשונה. כמו כן נשמעו מטעם התביעה חברתה של המתלוננת, הגב' ו"ק, החוקר הראשי בתיק, עדי לוי, והחוקרים שי הראל ועמרי שלו. מטעם הנאשם העידו הוא עצמו, אמה ואחיה של המתלוננת, וכן שני חבריו של הנאשם. במסגרת הראיות המאשימה, הוגשו תיעוד קולי ותיעוד וידאו וכן תמונות שצילמה המתלוננת, צילומי מסך של מסרונים ששלחה לעצמה כתיעוד לחלק מהאירועים בזמן האמת, מסרונים בין המתלוננת לחמותה, אמו של הנאשם, ובינה לבין חברתה,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

תיעוד חקירת הקטין בוידאו, לרבות תמלולה וסיכום חקירת הילדים. כמו-כן הוגשו בהסכמה סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים שתיעדו את עיכובו של הנאשם. מטעם הנאשם הוגשו הודעות ווטסאפ בינו לבין המתלוננת, וכן בין הנאשם לאמה של המתלוננת. כמו כן הוגשה הודעת ווטסאפ בין סניגורו של הנאשם לעורכת דינה של המתלוננת וכן הוגשה החלטת בית משפט לענייני משפחה בירושלים, הנוגעת למזונות זמניים. בנוסף, ואגב טענת ההגנה מן הצדק, הוגשה בהסכמה לעיון בית המשפט בלבד, הודעת הנאשם, אותה מסר לאחר שכבר נעצר בתיק זה. מסמך זה סומן מב/1.

יצוין, כי התיק מתנהל בעוד הנאשם נתון במעצר עד לתום ההליכים, מאחורי סורג ובריה.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את העדויות, קראתי את כלל הראיות בתיק, האזנתי להקלטות וצפיתי בסרטונים השונים, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו.

התיק מבוסס רובו ככולו על עדותה של המתלוננת, שכן בבסיסו, מדובר בתיק של "גרסה נגד גרסה". כבר נאמר, כי "יש לזכור כי עסקינן בעבירות אלימות בתוך המשפחה, עבירות המתבצעות בחדרי חדרים ובסביבה מבודדת. לעבירות אלה, במרבית המקרים, אין בנמצא ראיות חיצוניות או עדויות נוספות מלבד עדויותיהם של מבצע העבירה הנטענת ושל קורבנותיו, ועימות של 'גרסה מול גרסה' הוא כמעט בלתי נמנע. במצב דברים זה, ישנה חשיבות יתרה להתרשמותה של הערכאה הדינית מהעדויות שנשמעו לפניה...". [ע"פ 4629/09 פלוני נ' מ"י (מיום 18.11.2009), פסקה 33].

בהקשר זה ובנסיבות העבירות המיוחסות לנאשם, עבירות אלימות לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, קמה לבית המשפט חובה לנמק מה הניע אותו להסתפק באותה עדות יחידה של הנפגע – ר': סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. כפי שיוצג להלן, הכרעת הדין המרשיעה מבוססת על עדות המתלוננת ועל חיזוקים שונים העולים מחומר הראיות.

עדות המתלוננת מהווה את הנדבך הראשון והמרכזי עליו מבוססת ההרשעה. קיימים ארבעה נדבכים נוספים, התומכים בהרשעת הנאשם: הנדבך השני, הוא תיעוד שערכה הנאשמת "בזמן אמת" בדרך שליחת מסרונים לעצמה בסמוך לאחר קרות אירועים שונים המתוארים בכתב האישום; הנדבך

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

השלישי, הוא התיעוד החזותי והקולי שתיעדה המתלוננת, המתייחס למקצת האירועים; **הנדבך הרביעי**, הוא עדויות חיצוניות למצבה הנפשי של המתלוננת ולדברים שאמרה "בזמן אמת", **והנדבך החמישי**, הוא גרסתו הלא-עקבית והבלתי מהימנה של הנאשם. ארבעת הנדבכים האחרונים משמשים חיזוק לעדותה של המתלוננת, גם אם חיזוק זה אינו נדרש במצב המשפטי הקיים.

הנדבך הראשון – עדות המתלוננת

הגעת מתלוננת להעיד בתיק אלימות במשפחה איננו עניין של מה בכך, וזהו שלב מתקדם ולא נפוץ בהחלטתה של קרבן עבירת אלימות לקום, להתנתק ממציאות חייה, להשמיע את קולה ולחשוף את שעובר עליה. הקושי הראשוני הוא עצם חשיפת המצוקה, על הכוח הרב הנדרש מקרבן, האוזרת אומץ לפנות לזולתה לקבלת עזרה. אם לא די בקושי הזה, הרי שהשלמת המלאכה בדרך מתן עדות, הנתונה לחקירה נגדית חודרנית וקשה, מעידה על אומץ, עוז רוח ורצון לשנות את פני המציאות. לכן, לא רבים התיקים המגיעים לשלב זה.

ובענייננו – לפניי התייצבה המתלוננת, שידעה לספר לאורך מספר שעות, על האירועים המתוארים בכתב האישום. לצד שטף דבריה והתיאורים החיים, היא עצרה מדי פעם את עדותה, כשהיא בוכה חרישית (ר' למשל פרו' עמ' 11, ש' 22; עמ' 12, ש' 26 – 27), ואוזרת כוחות להמשיך העדות. הצעתי למתלוננת מספר פעמים ליטול הפסקה, אך היא התעקשה להמשיך להעיד ברציפות ולאורך מספר שעות, עד לתום עדותה וחקירתה בידי שני הצדדים. המתלוננת הותירה בי רושם של אדם מאופק הבורר את מילותיו ואינו מגזים. היו לה מעט מילים חיוביות לומר על הנאשם, בן זוגה ואבי ילדיה, והיא לא נמנעה מלומר אותן. אתייחס בהמשך לטענת הסניגור כי עדותה של המתלוננת הייתה עדות מוטה, חד-צדדית ומגמתית שגילתה טפח והסתירה טפחיים.

כפי שאפרט בהמשך, מעבר להתרשמותי מהמתלוננת שתוארה לעיל, גם בחינת תכניה של העדות מלמד, כי מדובר בעדות הגיונית, מגובשת, מאורגנת וסדורה שלא נמצאו בה סתירות של ממש. אעמוד על כך עת אציג את הראיות הנוגעות לכל אישום ואישום.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

הנדבך השני – המסרונים ששלחה המתלוננת לעצמה ובהם תיעוד האירועים (ת/4)

במסגרת חקירתה הראשית, הוגשו המסרונים ששלחה המתלוננת לעצמה, ללא התנגדות הנאשם. אלו סומנו ת/4 (פרו' עמ' 13, ש' 10). המתלוננת אישרה, כי היא שכתבה את ההודעות ושלחה אותן לעצמה כתיעוד לאירועים שחוותה (שם, ש' 8 – 7). כשנשאלה מדוע החליטה לתעד את האירועים דווקא באותה נקודת זמן ציינה, כי הרעיון נולד בעקבות הצעה של המטפלת במסגרת הטיפול הזוגי אליו הלכו הצדדים. זו הציעה לתעד אירועים הנוגעים לחיי המשפחה, מתוך מטרה לדון בהם וללמוד בהם בעת מפגשי הטיפול (שם, ש' 4 – 6). בהודעתה במטרה שהוגשה בהסכמה ללא הסתייגויות (עמ' 7, ש' 25 – 27) אמרה המתלוננת: "בחודש יולי החלטתי שאני רוצה להתגרש, אז החלטתי להתחיל לרשום את הדברים" (ת/3, ש' 39 – 41). אם לא די בכך, הרי שב-10/ת, הודעות ווטסאפ בין המתלוננת לבין אמו של הנאשם, חמותה של המתלוננת, שהוגשו בהסכמה (עמ' 15, ש' 1), ציינה המתלוננת כך, בתגובה לחוסר האמון מצד חמותה: "הוא זה שמשקר לך ואת מאמינה.. פעם אני אקליט אותו ואז לאף אחד לא יהיו ספקות".

בהקשר זה אציין שלוש הערות:

ההערה הראשונה נוגעת לטענת ההגנה הנוגעת לאותנטיות ההודעות ול"כלל הראיה הטובה ביותר". יש לדחות טענה זו בהתחשב בריכוך כלל זה בפסיקת בית המשפט העליון בעשורים האחרונים, הן במשפט האזרחי [ע"א 9622/07 פלוני נ' קופ"ח כללית (מיום 30.5.2010) בפסקה 25], הן במשפט הפלילי [בג"ץ 1433/18 פלוני נ' בית המשפט המחוזי באר שבע (מיום 12.4.2018), פסקה 13]. נקבע, כי בהיעדר חשש לאמינות ההעתק, הראיה תתקבל, וניתן יהיה לטעון למשקלה, אך לא לקבילותה. בענייננו, לא שמעתי כל טיעון ממשי נגד אמינות אותן הודעות, ולכן טענה זו נדחת.

ההערה השנייה נוגעת למניעה של המתלוננת לטפול אשמות שווא על הנאשם, ולתיעוד המפוברק (כנטען) שביצעה. לא מצאתי, כי עצם רצונה של המתלוננת להתגרש מלמד על מניע זר או בלתי לגיטימי לתיעוד הדברים, ובוודאי שמניע לגיטימי זה, אינו שומט את הקרקע מאותנטיות התיעוד. הנה ראינו, כי המתלוננת קיבלה את הרעיון מהמטפלת הזוגית, ולאחר מכן, כשבשלה בה ההחלטה להתגרש, התחזקה מגמה זו, מה גם שחשה צורך להוכיח לחמותה את האמת שבטענותיה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בהקשר זה יפים הדברים הבאים: "לבסוף, המציאות מלמדת כי יש מצבים – ולדאבוני קיימים לא מעט כאלה – בהם אלה הסובבים את הקרבן אינם מעלים על דעתם כי מקורם של סימני המכות באלימות שהופעלה כלפיו, או חמור מכך – בוחרים במודע שלא להתערב בנעשה מחוץ לדלת אמותיהם, גם כאשר קיים בלבם חשד כי דבר מה אינו כשורה" [ע"פ 5869/07 פלוני נ' מ"י (מיום 9.9.2009), פסקה 19]. בענייננו, היה שיג ושיח ער בין המתלוננת לחמותה "בזמן אמת" לגבי התנהלות הנאשם כלפי המתלוננת והקטין, אך החמות מיאנה להאמין, ואף הפנתה לא אחת אצבע מאשימה כלפי המתלוננת, על כי לא קיימה את התנאים הדרושים לנאשם לקיים זוגיות שלווה, לפי הבנתה. ר' בהקשר זה ת/10, הודעה מיום 19.3.2020 המתחילה ב: "ש' חשבתי הרבה על מה שקורה אצליכם..." בהקשר זה אציין, כי הגם שהחמות היא אמו של הנאשם ובנה יקר לה, תגובותיה לזעקת העזרה של המתלוננת אינן מובנות לי כלל ועיקר, ויש להצטער עליהן. אין לי אלא לדמיין את מפת הנפש והאכזבה שנגרמו למתלוננת בעקבות תגובות חמותה שהשיבה פניה ריקם. בנוסף, החמות לא הובאה לעדות מטעם ההגנה, ובהקשר זה, הדבר נזקף לחובתו.

זאת ועוד. בעדותה לפניי אמרה המתלוננת באשר לעיתוי מסירת הודעתה במשטרה, מיד לאחר האירוע המתואר באישום הראשון את הדברים הבאים:

"אז ראיתי שאין לי דרך להציל את המשפחה שום דבר לא עוזר. אני לא יכולה להרשות לי יחס כזה ובטח לא לילדים. הילד ספג המון את הקללות והשפלות וגם דחיפות ודריכות עליו, לתת לו מכה פה ושם. גם לי הוא נתן מכות פה ושם ואגרף. אז ראיתי את הכתבה על שירה איסקוב ואמרתי שאני חייבת לעצור את זה. הבטחתי לעצמי שאם שוב קורה משהו אני הולכת להתלונן. וכך קרה לשירה בערב ראש השנה ואני הלכתי להתלונן בערב כיפור" (פרו', עמ' 12, ש' 3 – 7).

נראה כי הדברים מדברים בעד עצמם. משעה שהאלימות חרגה מכזו שהופנתה כלפיה בלבד, והופנתה כלפי הקטין, ולנוכח פרשת איסקוב וההד שערורה, חצתה המתלוננת את קו פרשת המים והחליטה לנקוט עמדה.

ההערה השלישית נוגעת לטיבו של התיעוד, אליו התייחסו הצדדים כאל מעין "יומן". בית המשפט העליון מעניק משקל משמעותי בפסיקתו העניפה ל"יומן" קורבן עבירה. כך למשל נכתב: "מיד לאחר האירוע היא [המתלוננת] תיעדה את המעשים ביומנה, וכן שיתפה בהם שניים מקרוביה באמצעות דיוור אלקטרוני. יום לאחר המעשים, המתלוננת הלינה לפני מנהל בית ההארכה ומסרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

עדות בפני חוקר משטרה" [ע"פ 5441/10 פלוני נ' מ"י (מיום 2.5.2012)]. דברים אלו מלמדים על דמיון בנסיבות למקורו, שכן גם במקורו, תיעדה המתלוננת "בזמן אמת" את הדברים, וביחס לאישום הראשון, אף שיתפה את חברתה ו' (ת/15) והגיעה להעיד במשטרה עוד באותו יום (ת/3). עוד נקבע, כי "הלכה נקוטה בידינו כי יומן אישי שמנהל קורבן מעשה אונס (ושל מעשי אלימות בכלל) עשוי להיות תיעוד באשר למה שהתחולל בנפשו של אותו הקורבן ותחליף לעדותו של אדם אחר בעניין זה..." [ע"פ 1651/10 פלוני נ' מ"י (מיום 8.11.2010), פסקה 49].

הנדבך השלישי – התיעוד הקולי והחזותי שערכה המתלוננת

ראשית יוער, כי ההקלטות והתמלולים הוגשו בהסכמה (פרו' עמ' 14, ש' 9 – 15). שנית, הערותיי ביחס לכלל הראיה הטובה ביותר תקפות גם בהקשר לקבוצת ראיות זו. שלישית, טענות ההגנה בדבר עריכה או הקלטה מגמתית או מקוטעת של האירועים לא נתמכה בשמץ של ראיה ממשית מלבד טענה בעל-פה, טענה בעלמא. רביעית, גם בחינת ההקלטות לגופן מלמדת, שהוקלטו בחטף בעצם התרחשותם של אירועים, והאזנה ותמלול של הדיסק בת/11 מגלה תמונה מצמררת של הטלת טרור והפחדתה של המתלוננת, כשהנאשם אינו מודע להקלטה המבוצעת בטלפון – אגע בהקלטה זו בהמשך. הקלטות אחרות מלמדות על הטרור והפחד שבו היו נתונים המתלוננת והקטין "בזמן אמת".

הנדבך הרביעי – עדויות חיצוניות למצבה של המתלוננת ולתוכן דבריה

ביום התרחשות אירועי האישום הראשון, המתלוננת לא יכלה לשאת עוד את התנהגות הנאשם, ויצאה מהבית עם שני ילדיהם. היא פנתה טלפונית לחברתה ו' וביקשה ממנה לשמור על הקטין. החברה הסכימה וכשהבינה שחברתה, המתלוננת, נסערת בשל מעשי הנאשם, שאלה אותה "תגידי לי מילה אחת, מה הוא עשה". המתלוננת השיבה: "כרגיל, התארגן להרוג אותי" (ת/15). בעדותה לפניי אמרה החברה ו': "שאלתי אותה מה הוא [הנאשם] עשה הפעם הזאת, ולמה היא בוכה. זאת הייתה פעם ראשונה שהתקשרה ובכתה, קודם רק הייתה מספרת. זה למה חשבתי שקרה משהו" (פרו' עמ' 36, ש' 11 – 14).

הנדבך החמישי – חוסר עקביות גרסת הנאשם

במסגרת הליך זה מסר הנאשם שלוש הודעות וכן העיד לפניי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בהודעתו הראשונה מיום אירוע האישום הראשון, 27.9.2020 (ת/16), הכחיש הנאשם את כל טענותיה של המתלוננת, טען ש"מעולם לא תקפתי את אשתי, מעולם לא חשבתי להזיק לזכוב ובטח לא לאשתי ולא לילדים" (ש' 19). לטענתו, הוא מעוניין להתגרש, כי אשתו "מעלילה עלי עלילות" (ש' 39). הכחותיו לגבי כל אחד מהאירועים עמם עומת היו גורפות, תוך שבמקרים בהם אישר קיומו של אירוע, שלל את האלימות שבו, בין במעשים ובין במילים (לדוגמה: ש' 31 – 37). כשעומת עם הקלטות שביצעה המתלוננת, הכחיש שמדובר בקולו וכפר באותנטיות ההקלטות (ש' 147-159).

הופניתי למצלמות גוף השוטרים שעיכבו את הנאשם. ציפיתי לראות ולשמוע בהן פיסת מידע חדשה בדבר גרסתו הספונטנית של הנאשם עת עוכב, אך מלבד דבריו ש"מעולם לא פגע בזכוב", לא היה כל ממצא רלבנטי בסרטונים אלה. נכון הוא, שהעיכוב בוצע באופן שקט ומסודר ללא אירועים חריגים, ותוך שיתוף פעולה מלא של הנאשם עם השוטרים. עם זאת, אין בכך כדי להעיד על אמינות גרסתו.

בהודעתו השנייה מיום 1.10.2020 (ת/17) כבר שינה הנאשם גרסתו, המשיך להכחיש אלימות פיזית, אך אישר שיתכן שהיו לו פליטות פה ודיבר "לא יפה", מילים שהוא מתחרט עליהן מבלי שהתכוון אליהן (ש' 88 – 90).

רק בהודעתו השלישית מיום 24.11.2020 (לאחר הגשת כתב האישום נגדו) (מב/1), מסר הנאשם לראשונה, כי באירוע נשוא האישום הראשון, שבגיננו נעצר ביום האירוע, תקפה אותו אשתו. לטענתו, לא סיפר זאת, כי לא רצה שיאונה לה רע, בהיותה מיניקה את בתם הפעוטה באותה עת (ש' 15-17).

בעדותו לפני הנאשם להכחיש ביצוע מעשים אלימים, בה בעת שהודה באמירת דברים אלימים ומאיימים, עליהם הוא מתחרט, דברים שלא היו צריכים להיאמר (פרו' עמ' 42, ש' 13 – 15). בניגוד לגרסתו בת/16, לא התכחש הנאשם לפניי להקלטות שהוטחו בו (שם, ש' 33), וטען כי ההקלטות אינן משקפות את כל האירוע ואת ההקנטות וההשפלות שספג מצדה של המתלוננת (עמ' 23).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

44, ש' 5 – 8). כשנשאל הנאשם באילו אישומים הוא מודה השיב: "מה שנשמע בהקלטות אני לא מתכחש ולא התכוונתי. שום דבר פיזי לא היה" (עמ' 42, ש' 33). באותה נשימה ובאותה עדות, הוא התייחס לאישומים המבוססים על ההקלטות וציין, כי גם אם אמר, "לא התכוון" ו"מצטער" (עמ' 44, ש' 3) וכן טען שקדמו לדברים התגרויות מצד המתלוננת ואף אלימות פיזית נגדו מצדה (שם, ש' 5 – 8).

אשר להכחשתו הגורפת ביצועם של מעשים אלימים, הרי שאף הכחשה זו לא הייתה עקבית. בהודעתו השניה (ת/17) הודה ואף הדגים כי נגע בילדו "אולי ליטוף כזה" (ש' 100) ובשורה 102 נכתב: "הכי הרבה שעשיתי לילד זה ככה (מראה לי טפיחה חלשה מאוד מאוד על כף היד שלי כדוגמא)". הנה כי כן, הכחשתו של הנאשם את המעשים האלימים אינה עקבית, והוא מודה, בלשון רפה, בכך שהרים יד על בנו. בוודאי שהתיאור שצוין כאן, אינו מתיישב עם יתר הראיות בתיק ועיקרן עדות המתלוננת והתיעוד הקולי המזעזע של אירועים שונים בהם היכה הנאשם את הקטין, תוך שהמתלוננת מנסה לגונן עליו. יש באלו לחזק את גרסת המתלוננת.

כפי שניתן לראות, גרסתו של הנאשם, כפי שהוצגה בהודעתו האחרונה מב/1 ובבית המשפט, היא גרסה כבושה ומתפתחת, שאינה עקבית לכשעצמה. מעבר לכך, אם בגרסתו הראשונה (ת/16) כבר הצהיר על כוונתו להתגרש מיד לאחר יום הכיפורים (הוא נעצר ערב יום הכיפורים) (ש' 19 – 20), אז מדוע "חס" על המתלוננת ולא סיפר כבר באותה עת את הטענות המאוחרות והכבושות בדבר נקיטת אלימות מצדה נגדו, ואף נגד הבן? אין בכך כל היגיון, מלבד המסקנה המתבקשת, כי מדובר בטענות שאינן משקפות את המציאות.

אף הודעתו השלישית – מב/1 – נמסרה בשלב מאוחר מאוד, לאחר שהתחוויר לו דבר הוצאת חלק הארי של הכספים המשותפים על-ידי המתלוננת מחשבונם המשותף והעברתם למשמורת אצל אחיה. כשזהו העניין הראשון עליו ביקש לדבר הנאשם עם החוקרים (מב/1, ש' 4 – 7), נדמה גם כי זהו המניע האמיתי למתן גרסתו השלישית, ופחות מכך – הטענות בדבר אלימות מצדה של המתלוננת כלפיו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

מסקנה זו בדבר אי נכונות טענת הנאשם לאלימות של המתלוננת כלפיו מתחזקת גם לשמע עדותו של עד ההגנה א"א. עד זה העיד, כי הוא מכיר את הנאשם מאז שנת 2006, וכי הנאשם שיתף אותו במצב הזוגיות הרופף ובטענה, כי הנאשם נחשף לאלימות מצד אשתו, אך לא התלונן, כי "לא רצה לפרק את החבילה" (פרו' עמ' 50, ש' 27 – 32). אלא שכאמור, אף לאחר שהנאשם כבר החליט להתגרש (הודעתו הראשונה ת/16), הוא לא חשף את דבר האלימות הנטענת, ומכאן שאין לייחס אמינות לטענה זו.

סיבה נוספת לדחות את טענותיו הגורפות של הנאשם להיעדר אלימות נעוצה בתיעוד הקולי והחזותי, המלמד על כך שהנאשם הטיח דברים קשים במתלוננת ובכנס הקטן באופן חוזר ונשנה, ולא כהתפרצות חד-פעמית. גם אם אקבל את הטענה (ואינני מקבלת), כי הנאשם הגיב להתגרריות מצדה של המתלוננת ולהתנהלות לא נאותה מצד בנם הקטין, הרי שתוכן דבריו הקשה והנלוז, מלמד על חוסר מידתיות בתגובה, על התאכזרות לשמה, ועל חוסר יכולת בסיסית לשלוט ברגשותיו, ביחס למי שלטענתו, הם בבת עינו ומושא אהבתו.

אין גם בגילויי החיבה שעלו מהמסרונים שבין הצדדים (נ/2, נ/3) לשנות את התמונה. שני בני הזוג גילו יחס דו-ערכי למערכת היחסים, ואין מחלוקת כי זו ידעה משברים, כשהאחרון שבהם החמיר עם משבר הקורונה. אציין כי בסרטון מצלמות הגוף ניתן היה לראות על דלת הבית שלט "ש' היקרה! ברוכה השבה" (ת/2, סרטון 21075 שעה 14:45:27), שהוכן כנראה ע"י הנאשם לכבוד חזרתה של המתלוננת הביתה לאחר לידת הפעוטה. אלא שגם ממצא זה, אין בו לסתור את ההתרחשות האלימה המתוארת בכתב האישום.

הדיון בכל אחד מהאישומים

האישום הראשון

בעדות המתלוננת לפניי, התייחסה המתלוננת לאישום זה בדבריה המתועדים בעמ' 12 לפרוטוקול, ש' 8 – 22. דברים דומים עולים מהודעתה ת/3, ש' 5 – 20. חיזוק לדבריה ניתן למצוא בחילופי הודעות הוואטסאפ בינה לבין חברתה ו', ת/15, מיום האירוע, שבהן ניסתה ו' לשדל את המתלוננת לספר לה מה אירע, והאם העובדה שביקשה ממנה לשמור על הקטין קשורה באלימות מצד הנאשם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

המתלוננת השיבה: "כרגיל, התארגן להרוג אותי". בנוסף, סיפרה ו' בעדותה לפניי על הנסיבות שבהן ביקשה ממנה המתלוננת לשמור על הקטין, ועל הדברים שמסרה לה המתלוננת בסמוך לאחר האירוע. בהקשר זה מפנה לעמ' 35, ש' 25 ולעמ' 36, ש' 11 – 14.

האישום השני

המתלוננת תיארה בעדותה לפניי את העובדות המתוארות באישום זה, זאת בעמ' 15, ש' 11 – 13. המתלוננת ציינה כי זכרה את אמירת הנאשם כי "זרוק לה אבן על הראש", אך ציינה כי היו קללות נוספות שאינה זוכרת. בהקשר זה מפנה להודעת המתלוננת ת/3 עמ' 3, ש' 72 – 73. כמו-כן מפנה לת/4, הודעות המתלוננת ששלחה לעצמה, שם נכתב ביום 15.9.2020: "על זה שאני הכנתי אוכל לילדים והאכלתי אותם והשאיתי כלים בכיור צרח עלי אמר לי אני אזרוק לך אבן בראש יא בת שרמוטה".

האישום השלישי

המתלוננת מסרה בעדותה לפניי את העובדות המתוארות בכתב האישום ביחס לאישום זה. מפנה לעמ' 15, ש' 17 – 23. בהודעתה במשטרה ת/3 מסרה גרסה דומה הכוללת את לוז האירוע. מפנה לת/3, עמ' 2, ש' 44 – 47. התיעוד המפורט מ"זמן אמת" נמצא במסרון ששלחה לעצמה המתלוננת בעניין – ת/4 מיום האירוע, 5.9.2020: "היום בבוקר ע' עלה על המיטה [הנאשם] התחיל[ל] לצרוח עליו צבט אותו חזק שע' התחיל לבכות, קם אמר אמר לו בן זונה אני אראה לך מה זה התחיל לרוץ אחריו כשבאתי להגן עליו נתן לי מכה בכתף הסתרתי את ע' מאחורי התחיל לצרוח עליי ונתן לי אגרופ חזק באותה כתף. אחר כך לא נתן לי בכוונה לצאת מהחדר לא נתן לי לעבור סגר את הדלת דחף אותי עם ל' בידיים".

האישום הרביעי

המתלוננת מסרה בעדותה לפניי את פרטי האירוע כמתואר בכתב האישום, בעמ' 15, ש' 25 – 29. דברים דומים מסרה בהודעתה ת/3, ש' 64 – 67, והדברים מתועדים במסרונים של המתלוננת לעצמה, ת/4 מיום 5.9.2020: "אתמול אמר שיחנוק את ע' על זה שע' נכנס לחדר שלו ולא רצה ללכת לשון דחף אותי עם ל' בידיים ואמר שיערוף לי את הראש אם אני אתערב לו בלהשכיב את ע'".

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

האישום החמישי

עובדות אישום זה עולות מעדות המתלוננת לפניי בעמ' 16, ש' 1 – 7 לפרוטוקול. המתלוננת לא זכרה מה נאמר, אך דברים אלו מתועדים במסרונים של המתלוננת לעצמה, ת/4 מיום 25.7.2020: "לע' נפל כדור על משקולות. [הנאשם] צרח עליו דחף אותו עם הרגל אמר לו בן זונה. לא רוצה את הילד הזה. למה הבאתי אותו לעולם". כמו כן עלו מעדותה ת/3, ש' 56 – 58.

האישום השישי

בהקשר לאישום זה ניתן להפנות לדברי המתלוננת בעדותה לפניי, עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 9 – 14, וכן למסרון ת/4 מיום האירוע: "על זה שאמרתי לו שיחזיר לי את הטלפון שלי ואעביר תמונות בעצמי צרח עלי, קילל בת זונה בת שרמוטה לקח לי את המחשב אמר שלא יחזיר כיבה לע' סרט. מה קשור ע' בכלל? אמר שידקור אותי ויגמור לי את החיים". כמו כן מפנה להודעת המתלוננת ת/3, ש' 62 – 64.

האישום השביעי

אישום זה מבוסס על הקלטה שביצעה המתלוננת בטלפון שלה והוגשה בהסכמה (ת/11). אביא את תמלול הדברים הקשים והמצמררים, המדבר בעד עצמו, תמלול שנערך על-ידי (במקביל לתמלול ת/7):

ג – הבנת אותי?

א – שש....

ג – אם את עוד הפעם.. אני שובר לך את הראש עם מקל, הבנת?

א – שש...

ג – אני ארצח אותך! אני אומר לך!

א – למה אתה אומר?

ג – אני ארצח אותך, אני ארצח אותך, את תהרסי לי את החיים, אני אומר לך, את הורסת ביני לבין ההורים שלי, אל תערכי אותם, הבנת אותי?

א – מה אתה צועק?

ג – אם את מערבת אותם אני נשבע לך, אני אומר לך, אני מפוצץ אותך, הבנת? את מתה.

א – מה אתה אומר?

ג – אני אומר לך, את תערכי אותם, תעשי את זה, אני אכנס כל החיים, אני אהרוג אותך

א – כן....

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

- ג – תזהרי ממני
 א – אתה תשב בכלא, אל תדאג
 ג – פעם אחרונה שאת שולחת הודעה. אם את שולחת הודעה כזו או אחרת לאבא או אמא, אני אומר לך אני גומר אותך, אני רציני, אני מוכן למות על זה אפילו
 א – או קי. אין בעיה
 ג – הבנת אותי? אל תעשי את בחיים שלך, הבנת? יא בת שרמוטה! הבנת אותי?
 א – עכשיו להתקשר?
 ג – את הורסת לי את החיים.
 א – עכשיו להתקשר למשטרה?
 ג – את הבנת אותי? את מפרידה ביני לבין... מילא החיים שלי דפוקים אתך, את מפרידה ביני לבין ההורים שלי, תפסיקי כבר! (צועק)
 א – סתום את הפה! סתום את הפה!
 ג – תיזהרי ממני!
 א – אתה תיזהר ממני!
 ג – תיזהרי ממני, תבטיחי לי עכשיו תישבעי פה, או שאני רוצח אותך עכשיו.
 א – אתה תיזהר ממני! (נשמע קול כלשהו, של התקרבות ואז קולו של הגבר נשמע קרוב מאוד למקור ההקלטה)
 ג – תבטיחי שאת בחיים את לא שולחת, הבנת אותי?
 א – אתה תיזהר ממני, תשב כל החיים שלך בכלא, הבנת? (קולה של האשה רועד)
 ג – תבטיחי ל, בת של שרמוטה מזדיינת הבנת אותי?
 א – לא, לא הבנתי
 ג – אם את תפרידי ביני לבין ההורים שלי אני גומר אותך! הבנת?
 א – מה אתה אומר (קולה של האשה רועד)
 ג – תיזהרי".

הנאשם לא הכחיש את האמירות, אך טען כי "לא התכוונתי" (פרו' עמ' 43, ש' 26). אך מובן, כי לא ניתן לקבל הסברו של הנאשם להיעדר כוונה מצדו, שעה שהתרשמות בלתי אמצעית מטון הדברים מלמדת על טון מאיים, על הצמדות למתלוננת (שומעים את התעצמות הקול של הנאשם כתוצאה מהתקרבותו למקור ההקלטה) ועל אובדן שליטה מוחלט של הנאשם. כמו כן, ניכר בקולה של המתלוננת, כי דבריו של הנאשם משפיעים עליה נוכח זאת שנשמעת מפוחדת וקולה רועד, למרות שהיא מתעמתת עם הנאשם. הערה אחרונה זו מלמדת על עוז רוחה וקור רוחה של המתלוננת, למרות הסיטואציה הקשה והמפחידה בה הייתה נתונה.

האישום השמיני

המתלוננת סיפרה בעדותה לפני על אודות אישום זה בעמ' 16 לפרוטוקול, ש' 16 – 18. המתלוננת סיפרה שזכרה את האירוע ואף הדגימה את האופן שבו הרים הנאשם את ע'. בהודעתה במשטרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(ת/3) סיפרה על האירוע בש' 36 – 37, וזאת על בסיס המסרון ששלחה לעצמה בעניין ביום האירוע, 14.7.2020 (ת/4): "כשע' שיחק עם עוגן אמר לו דפוק ומטומטם והרים אותו מחולצה ככה שלע' כאבה היד".

בהקשר לטענות, כי הנאשם נהג לתפוס את ע' בחולצתו ולהרים אותו, סיפר הנאשם כי מדובר במשחק ממנו נהנה ע', ואף הפנה לתמונה 1 בת/5, שם ניתן לראות את ע' מחייך ונהנה (פרו' עמ' 44, ש' 25 – 33). עוד ציין, ולא הייתה על כך מחלוקת (צורפו מסמכים רפואיים) כי הנאשם לוקה בנכות בידו הימנית, ואין בכוחו להרים משאות כבדים באותה יד, ולכן עושה שימוש ביד שמאל. אלא שעובדות אלו אין בהן לשלול את הטענות, כי היו פעמים שבהן עשה זאת הנאשם בכוח ומתוך עצבים, ולא תוך כדי משחק. בהקשר זה מפנה לדבריו הנכונים של החוקר עדי לוי לנאשם בחקירתו (ת/17): "אז מה אתה אומר לי נכות? אם אתה יכול להרים את הילד ככה אתה יכול להרביץ גם לילד. מה אתה נותן לי תירוצים לא קשורים. אמרתי לך מהתחלה זה נראה לא טוב..." (ש' 121 – 122).

האישום התשיעי

המתלוננת סיפרה על האירוע בעדותה לפניי בעמ' 16, ש' 19 – 21. כמו-כן מפנה לתיעוד האירוע במסרון המתלוננת מיום האירוע, 13.7.2020: "דפוק ונתן מכה ברגליים עם הרגל על זה ששם נייר מאוראו על הסל חולה נפש על זה ששטף משחק". מפנה גם להודעתה במשטרה של המתלוננת נ/3, ש' 34 – 35.

האישום העשירי

אישום זה מכיל מספר אירועים ממועדים שונים. אשר לאירוע שבו זרק הנאשם על המתלוננת כדור שפגע בה בחוזקה – מפנה בהקשר זה לעדות המתלוננת לפניי (פרו' עמ' 33 משורה 31 ועד עמ' 34, ש' 10). אשר לאירוע שבו איים הנאשם על המתלוננת עם משקולת אותה החזיק כפטיש ואמר שירצח אותה – מפנה בהקשר זה לדברי המתלוננת בעדותה לפניי (עמ' 11, ש' 26) וכן מפנה להודעת המתלוננת ת/3, עמ' 3, ש' 87.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

אשר לאירוע שבירת דלת השירותים ע"י הנאשם, מפנה להודעת המתלוננת ת/3, עמ' 4, ש' 94-95 וכן לצילום 3 ב-ת/5. בהקשר זה הכחיש הנאשם את הדברים בעדותו לפניי הכחשה גורפת (פרו' עמ' 43, ש' 27 – 28), בעוד בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/16) טען, כי "העברתי שם כסא והרגל של הכסא נגעה שם ועשתה נזק, לא בעטתי, זה דירה שכורה אני לא אעשה דבר כזה, אז אני אשלם על הנזק" (ש' 136 – 137). הכחשתו הגורפת של הנאשם לפניי מצד אחד, ומסירת גרסה אחרת במהלך אחת מחקירותיו במשטרה, היא סתירה המחזקת את גרסת המתלוננת, ולכן די בכך להרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש.

האישום האחד-עשר

בהקשר זה מפנה לעדות המתלוננת לפניי בעמ' 16 לפרוטוקול, ש' 24 – 28 ולהודעתה הדומה במשטרה (ת/3, ש' 67-70). החיזוק לגרסה עולה ממסרון ששלחה לעצמה המתלוננת "בזמן אמת" (ת/4) שם רשמה: "ע' לקח מברג לתקן את הדלת [הנאשם] התחיל לצעוק שיחזיר אותו אמרתי שאני אקח לו ואחזיר. [הנאשם] לק[ח] את המברג אמר בואי אני אדקור אותך תראי איך את מתה בת זונה בת שרמוטה. אני אמעך לך את הראש". לעומת גרסה פוזיטיבית זו והחיזוק לה, הנאשם הכחיש את האישום הן בהודעתו במשטרה ("לא היה ולא נברא" - ת/16, ש' 120) והן בעדותו לפניי (עמ' 43, ש' 29 – 30).

האישום השנים-עשר

אשר לחלק הנוגע לכך שהנאשם קילל את הקטין, איים עליו ותפס אותו בגרון – מפנה להודעת המתלוננת ת/3 (ש' 29 – 32). ככל שהדברים נוגעים לאיומים על הקטין והפניית קללות אליו, מפנה כחיזוק למסרונים בין המתלוננת לאמו של הנאשם ת/10 שהוגשו בהסכמה, שם מובא מספר רב של דוגמאות להתנהגות כוחנית בהזדמנויות שונות. בעדותה לפניי אישרה המתלוננת כי הנאשם תפס את הקטין בגרון (עמ' 14, ש' 22 – 25, ועמ' 37, ש' 4 – 5) ושעדכנה בדבר את חמותה. אשר לחלק הנוגע לאירוע שבו אמור היה קטין ללכת לסבתו, מפנה לעדות המתלוננת לפניי (עמ' 16 מש' 31 - עד עמ' 17 ש' 4) וכן להודעת המתלוננת ת/3 (ש' 60 – 62).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

אישומים שלושה-עשר עד האישום החמישה-עשר (שלושה אישומים)

אישומים אלו מבוססים בעיקר על הקלטות שביצעה המתלוננת. בעת עדות המתלוננת, הסכים הסניגור להוכחת האישומים הללו באמצעות הקלטות (פרו' עמ' 17, ש' 14 – 18) ולמעשה ויתר על המשך עדותה הראשית של המתלוננת בהקשר לאישומים אלו.

מעבר לדרוש אפנה לראיות המבססות אישומים אלו:

האישום השלושה-עשר – ת/11 יחד עם ת/6 בעמ' 4;

האישום הארבעה-עשר – ת/11, יחד עם ת/6 במסומן 3;

האישום החמישה-עשר – ת/11 יחד עם ת/6 במסומן 4.

טענת ההגנה בדבר תפקידו הזוגי וההורי של הנאשם

טענה ההגנה לאורך המשפט, כי בניגוד לדברי המתלוננת, הנאשם הוא אב אוהב לילדיו, מעורב בחייהם, מטפל בהם, ומסייע בפרנסת הבית ובניהול משק הבית. עוד נטען, כי בניגוד לטענת המתלוננת, הנאשם עבד תקופות ארוכות, ולא היה הולך בטל, כפי שניסתה להציגו המתלוננת. בהקשר זה הובאו חבריו של הנאשם להעיד, הן על עבודתו (כשאינ מחלוקת שבתקופה הארוכה שקדמה למעצרו, היה הנאשם מובטל), הן על היותו אב אוהב ומעורב, והן על המצוקות הזוגיות בהן שיתף את חבריו.

שמעתי את עדויותיהם של אע"ש ושל א"א, ולא מצאתי שיש בהן לסייע לנאשם.

ראשית, אין מדובר בעדים מכלי ראשון לאירועים הנטענים בכתב האישום, ועל-כן בהקשר זה, אין להם כל רלבנטיות.

שנית, גם אם אקבל את דברי העדים, הן לעניין חריצותו של הנאשם, והן לעניין אבהותו ומעורבותו בחיי ילדיו ואהבתו להם, הרי שגם בכך אין להועיל להגנת הנאשם. הנאשם עצמו שב והביע לפני את רגשותיו העזים, הן ביחס להכחשת המעשים המיוחסים לו, הן ביחס לאהבתו לילדיו. אלא שהפגנת רגשות זו אינה מתיישבת עם בחינה קרת רוח של הראיות, ועם מחזה האימים הנגלה מהן, ביחס להתנהלותו הכוחנית וללא קִּצְרִים של הנאשם כלפי המתלוננת ובנם הקטין. ייתכן מאוד, שעמוק בתוכו, הנאשם אכן אוהב את ילדיו ואף מדבר עליהם באהבה ובחיבה עם חבריו. יתכן אף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

שברמה מסוימת של מודעותו או בתת-המודע שלו, הוא ער לכשלים שבהתנהגותו. אך הוא דוחה את הצורך בטיפול ומכחיש את המעשים, הגם שמושמצים לו סרטונים המתעדים את הזוועה המתרחשת בביתו בשל התנהגותו שלו. לדבריו "דיבור כזה פסול בעיניי. אם אמרתי דבר כזה אני מתנצל. לגבי טיפול אני כמעט כל יום בתקופה האחרונה, 4 חודשים אחרונים אני צופה בהרצאות לשמור על דיבור נקי. שלא תסיק מזה... אלימות פיזית לא קיימת. היו פליטות פה שלא ראויות ולקחתי על עצמי לתקן את זה. זה גם לא דבר שקורה... זה פעם בהרבה זמן... אני לקחתי לעצמי לדבר תמיד בצורה הכי יפה וכמובן שכל הקטע של להיות בצורה אלגנטית" (ת/17, ש' 139 – 146). אלו הם דברים של אדם, שאינו כן עם עצמו ואינו רואה את פני המציאות נכוחה. הנאשם זקוק לטיפול ולרכישת כלים בונים להתמודד עם הסביבה המשפחתית ועם עובדת היותו אב. כל עוד יתכחש למעשיו, לא ימצא מזור להתנהגותו הפסולה והמסוכנת.

טענת ההגנה בדבר היעדר האמון שיש לייחס למתלוננת בשל התנהלותה הנוגעת לכספים המשותפים

ואופן הצגתה את המציאות

עוד טענה ההגנה, כי המתלוננת הציג באופן חד-צדדי, מוטה ומגמתי את המציאות, בעוד הסתירה או המעיטה מתרומתה למצב הדברים. בין היתר הופנית לדרך הלא מדויקת, כך נטען, שבה תיארה המתלוננת את קשריה עם משפחתה הגרעינית (אמה ואחי), וכן הופנית להחלטת בית המשפט לענייני משפחה (נ/1), במסגרתה דן בית המשפט בבקשתה לקבלת מזונות זמניים מן הנאשם. בקשה זו נדחתה, תוך שנקבע כי המבקשת משכה סך של 130,000 ₪ מהכספים המשותפים והעבירה אותם לאחיה למשמורת, ולמרות זאת, לא ציינה את הדבר בבקשתה, ולמעשה העלימה עובדה זו. בהקשר זה נכתב: "חסד הנני עושה עם המבקשת שעה שאיני מחייבת אותה בהוצאות לטובת אוצר המדינה...". הסניגור ביקש להיבנות מקביעה זו לעניין חוסר מהימנותה ואמינותה של המתלוננת.

אלא שגם בנקודה זו לא מצאתי שהדבר מסייע לנאשם נוכח תמונת המארג הראייתי שפרסתי לכל אורך הכרעת הדין. גם אם טענה המתלוננת בדרך פעולתה במישור האזרחי, ואינני קובע כל ממצא בעניין, אין לכך דבר וחצי דבר עם התיעוד מזמן אמת של מעשיו של הנאשם כלפיה וכלפי הקטין, המאמתים את גרסתה הן במשטרה והן לפני.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

מעבר לדרוש אומר, כי גם עדויותיהם של אמה ואחיה של המתלוננת לא סייעו לנאשם, אלא ציירו תמונה מציאותית של הקשר המרוחק בין השלושה, בשל הנסיבות שתיארה האם בעדותה לפניי. אלא שכפי שציין אחיה של המתלוננת, המרחק והריחוק לא הכתיבו את מידת אהבתו למתלוננת, ואת העובדה שהם "עדיין בני אותה משפחה", וזו הסיבה שהכספים הועברו אליו למשמורת (עמ' 53, ש' 1 – 10).

טענת ההגנה בדבר ההסתה של המתלוננת את הקטין נגד הנאשם

בהקשר לטענה זו, הופנית לחקירת הילדים של הקטין, לרבות סיכום חקירת הילדים (ת/12), תמלול חקירת הילדים (ת/13) והתיעוד היוזואלי של החקירה (ת/14). הסניגור נתלה בדברי חוקרת הילדים, לפיהם "כשנשאל אם אימו דיברה איתו היום, לפני שהגיעו כדי שיספר על תוכן מסוים, אישר וטען שאמרה לו לספר שהאב דחף אותו" (ת/12, עמ' 3 למעלה), כהוכחה לטענתו, כי האם הסיתה את הקטין נגד האב. צפיתי בתיעוד החקירה ונעזרתי בתמלול וכן קראתי את סיכום חקירת הילדים.

לאחר כל זאת, לא מצאתי שיש לקבל את טענת הסניגור. חוקרת הילדים ציינה, כי נוכח קושי הקטין לשתף פעולה עמה, לא יכולה הייתה לקבוע ממצאי מהימנות, ולכן אסרה את העדתו מפאת גילו ומחשש מפני הנזק שייגרם לו מן המעמד המשפטי. החוקרת תיארה את ע' כ"ילד בן 5, נראה כפי גילו, מראהו הכללי נקי ומסודר... התרשמתי מילד ביישן במיוחד ונעים שדיבר בטון חלש במיוחד ובשפה התואמת את גילו" (ת/12, עמ' 2 פסקה ראשונה). אין לי אלא להצטרף להתרשמותה של חוקרת הילדים מהקטין, ואין לי אלא להצטרף צער עמוק, על החוויות הקשות שעבר בשל התנהגותו של אביו, לה נמצאו ראיות למכביר, ורובן, אינן ניתנות להפרכה נוכח אופיין האובייקטיבי.

טענת ההגנה להגנה מן הצדק

נטען, כי החלטת המשטרה ויחידת התביעות המשטרתית שלא לחקור את תלונתו של הנאשם כלפי גרושתו, הן בעניין הכספים שהעבירה לחשבונו של אחיה, הן בעניין אלימות נטענת כלפי בנם המשותף (מב/1) מקימה לנאשם טענה של הגנה מן הצדק, בשל אכיפה בררנית או מפלה. לאחר שנחשפתי לכל הראיות שהוצגו לי לרבות הודעת הנאשם מב/1, ונוכח הנימוקים עליהם עמדתי לעיל, אין לי אלא להצטרף לנימוקים המפורטים של קצין אח"מ מעלה אדומים, רפ"ק שי דא-קוסטה, במכתבו לב"כ נאשם מיום 5.1.2021 (נספח 2 לבקשת הסניגור הנוגעת להגנה מן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25700-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני

הצדק), המדברים בעד עצמם, והמעוגנים בראיות ובלוחות הזמנים שנגעו לחקירתו של הנאשם בתיק זה. לפיכך, הטענה נדחת.

סוף דבר

נוכח כל האמור, מצאתי להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום, דהיינו:
ב-11 עבירות איומים; ב-4 עבירות תקיפה סתם של בת זוג; ב-8 עבירות תקיפה סתם של קטין ע"י
אחראי, ובעבירה של היזק לרכוש במזיד.
ניתנה היום, ד' אדר תשפ"א, 16 פברואר 2021, במעמד הצדדים.

דוד שאול גבאי ריכטר, שופט

ניתנה היום, ד' אדר תשפ"א, 16 פברואר 2021, במעמד הצדדים

חתימה